వెనుతిరగని వెన్నెల

- డా.కె.గీతా మాధవి

జరిగిన కథ: అమెరికాలో తన తల్లికి స్నేహితురాలు, స్త్రీలకు సహాయం చేసే సంస్థ "సహాయ"ను నడిపే ఉదయినిని కలవడానికి వస్తుంది సమీర. నాలుగు నెలల గర్భవతైన సమీర, తనకు విడాకులు తీసుకోవాలని ఉందని, అందుకు దోహదమైన పరిస్థితుల్ని చెపుతుంది. ఉదయిని "తన్మయి" కథ చెపుతాను, విన్నాక ఆలోచించుకోమని చెప్తుంది సమీరతో. చుట్టాల పెళ్లి లో కలుసుకున్న తన్మయి, శేఖర్ లకు పెద్దవాళ్ల అనుమతితో పెళ్లిజరుగుతుంది. పెళ్లయిన మరుక్షణం నించే శేఖర్ అసలు స్వరూపం బయట పడుతుంది. మొదటి సంవత్సరంలోనే అబ్బాయి పుడతాడు. కష్టమ్మీద తన్మయి యూనివర్శిటీ లో ఎమ్మే పాసవుతుంది. తన్మయి ఆశయాల్ని భరించలేని శేఖర్ గొడవ చేసి ఇంట్లో నుంచి వెళ్లిపోయి విడాకుల నోటీసు పంపుతాడు. తన్మయి కష్టపడి జే.ఆర్.ఎఫ్ సాధిస్తుంది. ఎన్నో రోజులు పోరాడి, చివరికి శేఖర్ కు తనే విడాకులు ఇస్తుంది.

★★★

-38-

బాబుతో బాటూ తన్మయి, జ్యోతి తెల్లారుతూనే హైదరాబాదుకి చేరుకున్నారు. తన్మయి హైదరాబాదుని చూడడం అదే మొదటిసారి. విశాఖ పట్నమూ నగరమే అయినా, రెండు నగరాలకూ తేడా చాలా స్పష్టంగా కనిపించసాగింది.

విశాఖపట్నంలో రోడ్లు ఎక్కే కొండ, దిగే కొండగా ఉండడం వల్లనో, ప్రధానమైన రోడ్లు తప్ప మిగతా రోడ్లన్నీ విశాలంగా లేకో, నగర శివార్లు అంతగా అభివృద్ధి చెందకో నగరం చిన్నదనిపిస్తుంది. కానీ అందమైన నగరం. సముద్రం, కొండలు, పచ్చదనం...బహుశా: విశాఖ పట్నాన్ని చూసి ప్రేమలో పడని వారుండరేమో.

హైదరాబాదు లో దిగగానే ఏదో కొత్త లోకానికి వచ్చినట్లు అనిపించసాగింది. విశాలమైన రోడ్లు, తేమ లేని పొడి వాతావరణం, కొత్త భాష, జన సముద్రం. స్టేషన్లో తోసుకొస్తున్న జనాలని తప్పించుకుని బయటికొచ్చి ఆటో ఎక్కేరు. అడ్రసు కాగితం ఆటో అబ్బాయికి చూపించింది జ్యోతి.

"మాలూం నహీ" అన్నాడు హైదరాబాదీ భాషలో.

అతనికెలా చెప్పాలో తెలియక తికమక పడ్డారు తల్లీ కూతుళ్లు.

వెళ్లాల్సిన అడ్రసు పైకి చదివి, "ముందు ఆ ఏరియాలోకి పోనియ్యి చూద్దాం" అంది తన్మయి.

అతి వేగంగా ఎక్కడ బోల్తా పడ్తుందో అన్నట్లు దూసుకు వెళ్తున్న ఆటో లో అటూ ఇటూ ఊచల్ని గట్టిగా పట్టుకుని కూచున్నారు. బాబు ఉత్సాహంగా లేచి చుట్టూ చూడసాగేడు.

అరగంట ప్రయాణం చేసేక "ఇదే మీ బస్తీ" అన్నాడు.

రెండు, మూడు సందులు తిరిగి మొత్తానికి ప్రమీల పెద్దమ్మ ఇల్లు పట్టుకున్నారు. ఆటో వాలా మరో పది రూపాయలు ఎక్కువ ఇమ్మని కూచున్నాడు. జ్యోతి బేరానికి పైసా ఇచ్చేది లేదని వాదనకి దిగింది.

"అసలే డబ్బులు కనాకష్టంగా ఉన్నాయంటే ఇలాంటి కష్టాలు మరీ వచ్చి పడ్తున్నాయి." అని మనస్సులోనే బాధ పడ్తూ, తన్మయి తల్లిని వారించి, అయిదు రూపాయలు ఎక్కువ ఇచ్చింది.

రెండస్థుల పెద్ద మేడ ముందు దిగేరు. కింద పోర్షను ఎవరికో అద్దెకి ఇచ్చినట్టున్నారు. వాకిట్లో ఊడుస్తున్న అమ్మాయి పైకి దారి చూపించింది. గుమ్మం దగ్గిర నిలబడి తెరిచి ఉన్న తలుపుల మీద కొట్టేరు. పెద్దమ్మ వచ్చిసాదరంగా లోపలికి తీసుకు వెళ్తుందనుకున్న ఆశలు అడియాసలే అయ్యాయి.

"అమ్మ తానానికి పొయ్యింది. కూచోండి" అంది పనమ్మాయి.

బెదురుగా ఒకరి వైపు ఒకరు చూసుకుంటూ కూచున్నారు.

"సినిమా ఫీల్డులో చేరి బాగా డబ్బు సంపాదించేరని తెలుసు కానీ ఇంత బాగా అని తెలీదు." చుట్టూ తేరిపార చూస్తూ, రహస్యంగా అంది జ్యోతి.

లోపల మరో పెద్ద హాలు ఉంది. పేపరు తిరగేస్తూ, కాఫీ తాగుతున్న వ్యక్తి తమ వైపు కన్నెత్తి కూడా చూడలేదు.

"ఆయనే మీ పెదనాన్న గారు. గుర్తు పట్టినట్లు లేదు. ఎప్పుడో పెళ్ళిలో చూడడమే నన్ను. వాళ్ల పెళ్ళి నాటికి నా వయసు పదిహేనో, పదహారో ఉంటాయి." అంది గుసగుసగా జ్యోతి.

గదికి ఆ మూల నించి ఈ మూల వరకు అద్దాల బీరువా ల్లో ఏవేవో షీల్డులు, ఖరీదైన వస్తువులు అలంకారంగా ఉన్నాయి. బాబు ఒళ్ళో నుంచి దిగి అటు ఇటూ అక్కడక్కడే నడవ సాగేడు. వాణ్ణి ఏవీ ముట్టుకోవద్దని సైగ చేసింది తన్మయి. అద్దం టీపాయి మీద వార పత్రికలలో నుంచి ఒకటి చేతిలోకి తీసుకుంది. కానీ కళ్లు మండసాగేయి. జ్యోతి వెనక్కి జేరబడి కళ్లు మూసుకుంది. రాత్రంతా జనరల్ పెట్టెలో ప్రయాణం. కిక్కిరిసిన రైలు లో కంటి మీద కునుకు లేదు ఇద్దరికీ.

అప్పుడే హాల్లోకి అడుగు పెడ్తూ, "ఎలా జరిగింది ప్రయాణం?" అంది పెద్దమ్మ ప్రమీల కట్టుకున్న పెద్ద అంచు జరీ చీర సరిచేసుకుంటూ.

అక్కడే తిరుగుతున్న బాబు ఎక్కడ ఏం పడేస్తాడో అన్న చిన్న చికాకు ఆవిడ ముఖంలో క్షణం పాటు తాండవించడాన్ని ఇట్టే గమనించింది తన్మయి.

బాబు ని దగ్గరికి పిల్చి, "నమస్తే చెప్పమ్మా" అంది.

వెంటనే ఆవిడ " "అమ్మమ్మా" అని పిలిపించకమ్మా," ఆంటీ" అనమను. మా అబ్బాయికి ఇంకా పెళ్లి కానే లేదు." అంది భుజాల వరకూ కత్తిరించుకున్న జుత్తు వెనక్కు తోసుకుంటూ.

జ్యోతి వెంటనే కల్పించుకుని, "అవునక్కా, బాబు పెళ్ళెప్పుడు?" అంది.

"సంబంధాలు చూస్తున్నాం. ఈ ఏడాది కుదురుద్దేమో చూడాలి" అని, "వీడికి నీ పోలికే లేదు. తండ్రి పోలికనుకుంటా. అవునూ, అతను రాలేదేం?" అంది ప్రమీల ఆరా తీస్తున్నట్టు.

కాస్త చికాగ్గా ముఖం పెట్టి తన్మయి సమాధానం ఇచ్చే లోగా

జ్యోతి "ఏం లేదక్కా, అతనికి ఉద్యోగంలో సెలవు లేదు..." అని నసిగింది.

తన్మయి మెళ్లో బయటికి వేళ్లాడుతున్న ఖాళీ గొలుసు వైపు ఓ చూపు విసిరి, "నాతో రండి" అని హాలుకి ఒక పక్కగా బయటి నించి ఉన్న సందులో నుంచి నడిచి ఇంటి వెనక వైపు ఉన్న గది తలుపు తీసి, "ఇదే మీ గది" అంది.

ముందు ఉన్న ఇంటికి సంబంధం లేనట్లు కట్టి ఉన్న రెండు గదుల్లో వంటింటి కి పక్కగా ఉంది ఆ గది. గదిలో సన్నని దూది పరుపు వేసున్న పాత డబల్ కాట్ మంచం ఉంది.

"అదుగో అది బాత్రూము. స్నానలవీ కానివ్వండి. మీకు టిఫిను పనమ్మాయి తెచ్చి ఇస్తుంది. కాస్సేపట్లో సిటీలో పెద్ద కాంట్రాక్టరు గారింట్లో పెళ్ళికి వెళ్లాలి మేం. వచ్చేసరికి సాయంత్రం అయిపోతుంది. మీకు మధ్యాహ్నం భోజనాలవీ కూడా ఏర్పాటు చెయ్యమని పనమ్మాయికి చెప్తాను." అంది ప్రమీల.

"ఫర్వాలేదక్కా. మేం పెట్టుకు తింటాంలే" అంది జ్యోతి.

ఆవిడటు వెళ్లగానే తన్మయి వైపు తిరిగి "కాస్త ఆ గొలుసు లోపలికి వేసుకోరాదూ, అందరి చూపులు తట్టు కోలేక చస్తన్నాం" అంది జ్యోతి.

"పెద్దమ్మకి తెలీదా?" విసుగ్గా అంది తన్మయి.

"తెలుసో, లేదో. మనంతట మనం డప్పు వేసుకోవటం ఎందుకు? ఇదేవైనా అంతా మెచ్చుకునే విషయమా?" అంది జ్యోతి.

తన్మయికి చప్పున కళ్లనీళ్లు తిరిగేయి. "తనేం తప్పు చేసింది?"

జ్యోతి చూసీ తల తిప్పుకుని ఏవీ పట్టనట్లు మాట మారుస్తూ "ప్రమీల పెద్దమ్మకి పిల్లలు లేరు. ఒకబ్బాయిని పెంచేరు. అతను ఇప్పుడు అమెరికాలో ఉన్నాడట." అంది.

బాబు కి స్నానం చేయించి, తనూ తయారయ్యి గదిలో ఉన్న పరుపు మీద తల వాల్చింది తన్మయి. శరీరం కంటే మనస్సుకే ఎక్కువ అలసటగా ఉంది. ఎక్కడికెళ్లినా ఎదురవుతున్న చేదు అనుభవాలు. తన లాంటి స్త్రీల జీవితాలు అడుగడునా ముళ్ళ మీద నడకే. తప్పు మగవాళ్లు చేసినా స్త్రీలని బాధ్యుల్ని చేసి హింసిస్తుంది సమాజం. శేఖర్ తో విడాకులతో అతనికి, తనకు సంబంధం తెగిపోయిందని తను అనుకుంటున్నా, ఈ సమాజం అతన్ని మరిచి పోనివ్వడం లేదు.

"అజ్ఞాత మిత్రుడా! నన్నీ బాధల నుంచి కాపాడు." అని కళ్లు మూసుకుంది.

ఆలోచనలతో అలిసి పోయిన శరీరానికి వెంటనే నిద్ర పట్టేసింది.

మధ్యాహ్నం భోజనానికి తట్టి లేపింది జ్యోతి. "లేమ్మా, బాగా లేటయ్యి పోయింది ఇప్పటికే" అంటూ.

ఏదో కాస్త బలవంతంగా తిని, పుస్తకాలు ముందేసుకుని కూచుంది తన్మయి. ఎంత త్వరగా ఇక్కడి నించి తిరిగి వెళ్ళిపోతామా అనిపించసాగింది. జీవితంలో తప్పని పరిస్థితులు ఎదురయ్యినప్పుడే సంయమనం పాటించాలని ఎక్కడో చదివింది. కళ్ళు మూసుకుని, గట్టిగా ఊపిరి పీల్చి వదిలి, పుస్తకం తెరిచింది. పుస్తకం తెరవగానే ఒక్క సారిగా మనస్సు లో ఉన్న ఇతర ఆలోచనలన్నీ మబ్బులు తొలిగినట్లు మాయమైపోయేయి. ఏకాగ్రతగా చదవసాగింది.

సాయంత్రం టీలు పట్టుకుని వచ్చిన పనమ్మాయితో, "ఏవిటీ మీ అమ్మగారు ఎప్పుడొస్తారు?" అని ఆరాలు తీస్తూన్న తల్లి వైపు చూస్తూ, "అమ్మా! ఎల్లుండి ఇంటర్వ్యూ. రేపు డాక్యుమెంట్లు చెకింగుకి రమ్మన్నారు. గుర్తుందా? " అంది తన్మయి.

" ఊ, ఈ సిటీలో ఆటోలకు బాగానే వదిలేటట్లు ఉన్నాయి" అంది జ్యోతి.

ప్రమీల కారులో దిగడం పై నుంచి చూసి పరుగెత్తుకొచ్చి "అమ్మా అమ్మా! రేపు మనం కారు ఎక్కుతామా?" అడిగేడు బాబు అమాయకంగా.

"లేదు నాన్నా, ఆటోలో వెళ్తాం" అంది మృదువుగా వాడి తల నిమురుతూ తన్మయి.

"ఊహూ, నేను ఆటోలో రాను" అన్నాడు బుంగమూతి పెట్టి.

తన్మయి ఏదో చెప్పి సముదాయించే లోగా "పోనీ బండిమీదెళ్దాం" అన్నాడు.

వాడికి ఈ మధ్య అదొక సర్దా పట్టు కుంది. హీరో హోండా, సుజుకి, కవాసాకి, యమహా బండ్లు లోన్ల మీద మధ్య తరగతి వాళ్లకి అందుబాటు లోకి వచ్చాయేమో ఎక్కడ చూసినా చిన్న పిల్లల్ని ముందు, కాస్త పెద్ద పిలల్లని మధ్య కూచో బెట్టుకుని వెళ్లే జంటలు ఎక్కువయ్యేరు. బాబు అటువంటి వాళ్ల వైపు ఎన్నో సార్లు ఆశగా చూడడం గమనించింది తన్మయి. బాబుకి ఏ లోటూ లేకుండా పెంచాలన్నది తన ధ్యేయం. కానీ తండ్రి లేని లోట్లలో ఇదొకటి అని అర్థమయ్యింది. బాబుకి ఇవన్నీ అర్థమయ్యేలా ఎలా చెప్పాలి? వీణ్ణి తండ్రి ఆలోచన లేకుండా ఎలా పెంచాలి?

ఆలోచనలతో సతమతమవుతూ తన్మయి వాటర్ టాంకు మాత్రమే ఉన్న మూడో అంతస్థు మీదికి వెళ్లింది. మేడ మీద నుంచి చూస్తే వరసగా ఆ వీధిలో అన్నీ దాదాపు రెండు, మూడంతస్థుల భవనాలే. దూరంగా ఖాళీ స్థలంలో వరసగా టార్పాలిన్లు కప్పి ఉన్న గుడిసెల్లో ఉంటున్న జనం సాయంత్రం కావడంతో గూళ్ళకు చేరినట్లున్నారు. ఇళ్ల బయట పిల్లలు మట్టిలో పొర్లుతూ ఆడసాగేరు. బాబు బండి గురించి అడిగిన విషయం ఆలోచిస్తూ తను బాధ పడ్తూంది గానీ, మట్టిలో పెరిగే ఆ పిల్లలు పాపం ఎన్ని కోర్కెలు మనసులో అణచుకుంటారో! ఐసుఫ్రూటు, చాక్ లెట్టు ...ఇలా ప్రతీదీ వాళ్ళకి అందనిదే. ఏదైనా కావాలని వాళ్లు తల్లిదండ్రుల దగ్గర మారాం చేస్తే వాళ్లూ తన లాగే తీర్చలేక, బాధ పడ్తారా?

"తన్మయీ!" కింద నుంచి జ్యోతి పిలుపుకి ఈ లోకంలోకి వచ్చింది తన్మయి.

"పెద్దమ్మ పిలుస్తూంది."

అప్పటి వరకు టీవీ ముందు కూచున్న పెదనాన్న అనబడే వ్యక్తి వీళ్ల వైపు ఒకసారి చూసి నవ్వి, అర్జంటుగా ఏదో పనున్నట్టు లోపలికి వెళ్లిపోయేడు.

"ఋతురాగాలు" సీరియల్ని లీనమైపోయి చూడసాగేరు ప్రమీల, జ్యోతి.

మధ్యలో ఎడ్వర్ టైజ్ మెంట్లు రాసాగేయి.

"వాషింగ్ పౌడర్ నిర్మా....పాల వంటి తెలుపు....రంగుల బట్టలు తళ తళలాడే..."

"ఒనిడా టీవీ- ఓనర్స్ ప్రైడ్, నైబర్స్ ఎన్వీ- - -"

తన్మయికి విసుగు వస్తూంది.

తిరిగి సీరియల్ ప్రారంభమైంది.

"సాగే.... జీవన రాగం......"

"అవును ఎక్కడా ముగియకుండా సా......గే.......దే జీవనం"

ధైర్యం చేసి, "ఎల్లుండి ఇంటర్వ్యూ ఉంది కదా పెద్దమ్మా, నేను చదువుకోవాలి" అని లేచింది తన్మయి.

"ఆ... వెళ్లమ్మా చదువుకో. ఇంతకీ ఏం ఉద్యోగానికీ?" అని రాగం తీసింది ప్రమీల.

తన్మయి సమాధానం విని, "లెక్చరర్ అంటే జీతం బానే వస్తుందనుకుంటా. ఒక్కగానొక్క కూతురువి. ఉద్యోగం రాగానే మీ అమ్మనీ, నాన్ననీ నీ దగ్గరికి తీసుకెళ్లిపో. ఆ పల్లెటూళ్లో ఎన్నాళ్లని పాట్లు పడతారు?" అంది.

ఆవిడ అసందర్భపు మాటలకి నవ్వాలో, ఏడవాలో అర్థం కాలేదు తన్మయికి.

జ్యోతి అందుకు సమాధానంగా "ఆడపిల్ల దగ్గిర ఉండాల్సిన ఖర్మ మాకేంటక్కా, కలో గంజో తాగి మా బతుకులు మేం బతుకుతాం గానీ.." అని సాగదీసింది.

తన్మయికి అక్కడ ఒక్క క్షణం కూడా ఉండాలనిపించక చప్పున నడిచి వెనక గదిలోకి వచ్చేసింది.

కాస్సేపట్లో జ్యోతి వచ్చి, "నువ్వు కాస్త నీ కోపం తగ్గించుకోవడం నేర్చుకో. 'పరాయింటికి వచ్చినపుడు ఎలా నడచుకోవాలో కూడా నేర్పలేదా నీ కూతురికి' అని గడ్డి పెట్టింది మా అక్క" అని విసుక్కుంది.

తన్మయి ఒళ్లో ఆదమరిచి నిద్ర పోతున్న బాబు తల నిమురుతూ, ఎదురుగా ఉన్న పుస్తకం తీసింది. అలుక్కుపోతున్న అక్షరాల్ని కూడబలుక్కుంటూ చదవసాగింది.

★★★

మర్నాడు కాలేజీ సర్వీస్ కమీషన్ ఆఫీసుకి వెళ్లడానికి తయారయ్యి కిందికి వచ్చేరు.

గేటు దగ్గిరే ఎదురయ్యింది ప్రమీల.

"వెళ్లొస్తాం పెద్దమ్మా" అంది తన్మయి.

అప్పుడే బయటికి వెళ్తూ కారెక్కబోతున్న ఆవిడ భర్త వీళ్ల వైపొక చూపు విసిరి, "మెయిన్ రోడ్డు వరకు నడిస్తే ఆటోలు సులభంగా దొరుకుతాయి మీకు" అని ఉచిత సలహా ఇచ్చి, డోరు వేసుకున్నాడు.

"మధ్యాహ్నం భోజనానికి వస్తారా?" అంది ప్రమీల తన్మయి చేతిలోని ఫైలు వైపు చూస్తూ.

"అక్కడ ఎంత సమయం పడుతుందో తెలీదక్కా. ఇంత పెద్ద నగరంలో అసలు ఆ అడ్రసు కే ఎప్పుడెళ్తామో ఏమో" అంది జ్యోతి.

వెళ్లిపోయిన కారు వైపు నిరాశగా చూసి, తల్లి వైపు చూసేడు బాబు. తన్మయి అర్థమయ్యినట్లు వాడి వైపు చూసి, తన చేతిలోని పర్సు, ఫైలు తల్లికిచ్చి, వాణ్ణి ఎత్తుకుంది. పది నిమిషాల పాటు నడిచేక ఆటో స్టాండు వచ్చింది. సిటీ బస్సులో వెళ్దామంటే దారులు తెలీవాయె. పైపెచ్చు ఉదయం పది గంటలకల్లా రమ్మన్నారు. సమయం దాటి పోతుందేమో అన్న ఆదుర్దా ఒకటి.

నడుస్తున్నంత సేపు, "నడ మంత్రపు సిరి అంటారు దీన్నే. డబ్బు వచ్చేసరికి మనుషులకి మనుషులు కనబడరు. కనీసం మీ పెదనాన్న ఆటో స్టాండు వరకూనైనా దించేడు కాదు. ఈ ఎండలో పడి పిల్లాణ్ణెత్తుకుని నడుచుకుని వెళ్తున్నామన్న కనికరం కూడా లేదు...." అని గొణుగుతూనే ఉంది జ్యోతి.

తన్మయి నిర్లిప్తంగా నడవసాగింది. జీవితంలో ఎంత డబ్బు సంపాదించినా మనుషులకు విలువనివ్వడం మరిచిపోకూడదన్న పాఠమిది.

"నాన్నా, నువ్వు పెద్దాడివయ్యేక, మనం కూడా కారు కొనుక్కుంటాం. అప్పుడు మనలా నడిచే వాళ్లనందరినీ ఎక్కించుకుందాం, సరేనా?" అంది వాడి బుగ్గ నిమురుతూ.

సంతోషంగా తలూపేడు బాబు. రయ్యిన దూసుకెళ్తున్న ఆటోలో విశాలమైన రోడ్లని, ఎవరి హడావిడిలో వాళ్లు పరుగులు పెడ్తున్న మనుషుల్ని చూస్తూంటే తమ ఊరు గుర్తుకు వచ్చింది తన్మయికి. తన చిన్నతనంలో ఏదైనా ఆపదొస్తే తప్ప ఎప్పుడూ మనుషులు హడావిడిగా పరుగులు

పెట్టడం చూడలేదు. బడికి వేళకి తయారయ్యి, నిదానంగా నడుచుకుని వెళ్లే దోవలో పక్కింటి అత్తయ్య గారు,మావయ్య గారు, ఎదురిటి పిన్ని గారు, బాబాయి గారు, పక్క వీధి మేస్టారు, కిళ్లీ కొట్టు రాములు.....అంతా స్థిమితంగా జీవితాల్ని గడిపేవారు. కుంపటి మీద రోజల్లా వంట అవుతూన్నట్లు కనిపించినా సమయానికి వంట సిద్ధం అయ్యేది. రోజల్లా పదో పరకో సంపాదించినా తృప్తిగా జీవితం గడిచేది.

ఇప్పుడు అందరూ నగరాలకు వలస వెళ్లిపోతున్నవారే. ఏదో తెలీని పరుగులు పెడ్తున్న వారే. ఏవుంది ఈ నగరాల్లో!? అంతులేని యాతన తప్ప!! జ్యోతి ఆటో అబ్బాయిని తనకున్న కొద్ది పాటి హిందీ భాషా పరిజ్ఞానంతో ప్రశ్నలు అడగసాగింది. మృదుల్ ఇద్దరి మధ్యా కూర్చుని నిశ్శబ్దంగా చుట్టూ పరికిస్తున్నాడు. దారిలో ఎత్తున కొండ మీద బిర్లా మందిర్ కనిపించింది.

"పూరా మార్బుల్, చూణ్ణికి రెండు కళ్లు సాలవు" ఆటోవాలా గట్టిగా చెప్పసాగేడు.

"పున్నమి వెన్నెల్లో బిర్లా మందిర్ ని చూస్తే ఎంత బావుంటుంది! " అనుకుంటూ అప్రయత్నంగా కళ్లు మూసుకుంది తన్మయి.

ఎన్నోసార్లు శేఖర్ ని హైదరాబాదు వెళ్దామని, బిర్లా మందిర్ చూద్దామని అడిగేది.

"అసలు ఉన్న ఊరు తప్ప ఏం వూరు వెళ్ళినా ఏం వుంటుంది? డబ్బులు దండగ అని కొట్టి పడేసే వాడు."

శేఖర్ ఆలోచన రాగానే వికలమైన మనస్సుతో వెంటనే కళ్లు తెరిచింది.

★★★

దాదాపు గంట ప్రయాణం తర్వాత ఆఫీసుకి చేరేరు. సర్టిఫికేట్ల వెరిఫికేషన్ కి రెండు వందల మంది వరకు వచ్చేరు.

మూడో అంతస్థులో, "ఉస్సురంటూ" అప్పటికే ఉన్న పెద్ద లైనులో చివర నిలబడ్డారు.

లోపలికి వెళ్లి బయటకు వచ్చే వారిని లైనులో నిలబడ్డ కొందరు ఆత్రంగా ప్రశ్నలు అడగడం, వాళ్ళేవో చెపుతుంటే, "అయ్యో, నా దగ్గిర జిరాక్సు లేదు" అని బయటకు పరుగెత్తడం చేస్తున్నారు. తన్మయి అన్నీ మర్చిపోకుండా తెచ్చుకుంది. అయినా మళ్లీ ఒకసారి సరిచూసుకుంది. పక్కన ఎవరో మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"మూడు లక్షల మంది రాత పరీక్ష రాస్తే రెండొందల మందిని ఇంటర్వ్యూకి పిలిచేరు. ఉన్నవి యాభై ఉద్యోగాలు."

తన్మయి గబగబా లెక్క వేసుకుంది. అంటే ఒక్కో ఉద్యోగానికి నలుగురు పోటీ పడ్తారన్న మాట.

"అసలు మా జోన్ లో ఉన్నవి రెండే ఉద్యోగాలు. నాకు వస్తుందన్న ఆశలేదు"

"ఈ ఇంటర్వ్యూ పద్ధతంతా బూటకమే. అన్నీ ఎప్పుడో అమ్ముడయిపోయి ఉంటాయి"

అంతకంతకూ నిరాశా జనకమైన మాటలు వినవస్తూ , లైనులోనిలబడీ నిలబడీ వస్తున్న కాళ్లు నొప్పులతో బాటూ తలపోటు కూడా తెప్పించసాగేయి.

మేరీ మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చేయి. "నీ ప్రయత్నలోపం లేకుండా నువ్వు శ్రమించు. విజయం వస్తుందా, లేదా అనేది ముందే ఆలోచించకు."

దాదాపు మధ్యాహ్నం కావస్తుండగా తన్మయి వంతు వచ్చింది. పొద్దుటినించి బాబుని పట్టుకుని జ్యోతి సెక్షను బయట బెంచీ మీద కూచుంది. మర్నాడు వీళ్ళిద్దరిని వదిలి ఒక్కతే రావడం మంచిదనిపించింది తన్మయికి. పెద్ద పెద్ద ఫైళ్లు పేర్చి ఉన్న విడి విడి డస్కుల వెనక కూచున్న ఐదారుగురు క్లర్కు లు వచ్చిన వారిని ఒకరి తర్వాత ఒకరిని పిలవసాగేరు. వరసగా పదో తరగతి, ఇంటర్మీడియేట్, డిగ్రీ, పీజీ, సర్టిఫికేట్లు, మార్కుల లిస్టులు, ఒరిజనల్ , జిరాక్సు ... అంటూ టిక్కులు పెట్టుకుంటూ దాదాపు అరగంట నిలబెట్టేడు క్లర్కు.

“సర్టిఫికెట్లన్నీ సరిగా తెచ్చిన తన పరిస్థితే ఇలా ఉంటే, ఇక తేని వారి సంగతేంటో!”

ఇంటర్వ్యూ కి ఉదయమో, సాయంత్రమో సమయం ఏవీ చెప్పలేదు. పొద్దున్నే వచ్చి వేచి చూడవలసిందే. ఆ వారమంతా ఇంటర్వ్యూలు అవుతున్నందున ఇచ్చిన తేదీ ప్రకారం రావాలి.

తన్మయికి మర్నాడే ఇంటర్వ్యూ.

"పోనీలే, ఇదొకందుకు మంచిదే. వచ్చిన పనయ్యిపోతే తొందరగా ఊరెళ్ళి పోవచ్చు" అంది జ్యోతి.

త్వరగా ఇంటర్వ్యూ అయిపోతే వెళ్లిపోవచ్చన్న విషయం తన్మయికి కాస్త తెరిపినిచ్చింది. ఆదరం చూపించని ఎవరింట్లోనో ఉండడం చాలా కష్టంగా ఉంది మొదట. సర్టిఫికెట్ల పని కాగానే కాంటీనులో సమోసాలు తిని, ఇరానీ చాయ్ తాగేరు. బాబు పేచీ పెడుతుంటే గేటు బయట ఉన్న "పానీ పూరీ" వైపు దారి తీసింది తన్మయి. మొదటి సారి తినడమేమో అసలు ఎలా తినాలో అర్థం కాలేదు ముగ్గురికీ. బండి వాడు తమ పాట్లు చూసి నవ్వుకోవడం గమనించింది తన్మయి. ఆ పూట మొదటి సారిగా తిన్న హైదరాబాదీ ఆహార పదార్థాలు, టీ అమితంగా నచ్చేయి తన్మయికి.

"ఉద్యోగం ఇక్కడికి దగ్గర్లో వస్తే బావుణ్ణు!" తన ఆలోచనకి తనకే నవ్వు వచ్చి తల విదిలించింది.

"తథాస్తు" అన్నట్లు మసీదు లో నుంచి ప్రార్థన వినబడింది.

భాష అర్థం కాకపోయినా మనస్సులోనే తన ప్రయత్నం సఫలం కావాలని ప్రార్థించింది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments